

1859

*var.
706.*

NILLMIJ

1934

C. F. W. WIGGERS VAN KERCHEM.

Ontwerper-Directeur der NILLMIJ

AAN ONZE MEDEWERKERS.

BIJ DEN 75sten VERJAARDAG.

1859! Het kost moeite ons in dat verre verleden te verplaatsen, toen de Indische bodem nog in vele opzichten zoo maagdelijk, de Indische samenleving nog zoo primitief was. In die jaren was te Batavia een energieke jongeman aangekomen, die niet alleen een open oog had voor de mogelijkheden op verschillend gebied in de Indische maatschappij, maar die ook de energie bezat om die mogelijkheden tot werkelijkheid te brengen.

Wij bedoelen den heer **C. F. W. WIGGERS** van **KERCHEM**, die in samenwerking met den heer **F. H. TIEDEMAN** het administratiekantoor **Tiedeman & van Kerchem** had opgericht en daarna de geestelijke **Vader** werd van de **Ned. Ind. Escompto. Mij.**, die in 1932 haar 75-jarig bestaan herdacht.

Het was dan in het jaar 1859, dat de heer **Wiggers** van **Kerchem**, die later als **President** van de **Javasche Bank** zou optreden, bij eenige op den voorgrond tredende personen te **Batavia** een goed onthaal vond voor zijn voorloopig plan tot oprichting van een in **Indië** te vestigen levensverzekering-maatschappij.

Het levensverzekeringwezen was toen in den **Indischen Archipel** nog niet van eenigen omvang, terwijl geen statistieken ter beschikking waren, die tot grondslag konden dienen.

VOORBEREIDEND WERK.

Zoодоende moest alles geheel worden opgezet, hetgeen zeer veel voorbereidenden arbeid vereischte. In de eerste plaats moesten de noodige gegevens verzameld worden omtrent de sterfte van **Europeanen** in **Nederlandsch-Indië**, hetgeen toen niet zoo gemakkelijk was als thans het geval zou zijn. Die gegevens hadden betrekking op 800 officieren en 2400 ambtenaren over het tijdvak 1838 — 1858, en verder waren beschikbaar de gegevens van **Dr. P. Bleeker**, dirigerend **Officier van Gezondheid**. Voorts was in bewerking een lijst van de officieren, aangesteld sedert 1838, en het bevolkingsregister van **Batavia** van 1858 verdeeld in leeftijden.

Wij willen niet verder ingaan op de later beschikbare gegevens, die alle verzameld dienden te worden, om tot sterftetabellen en dus tot berekeningen te komen, maar willen enkele dingen aanhalen uit dien ouden

tijd, die zòò geheel anders is dan onze tegenwoordige, dat wij ons dien moeilijk kunnen indenken. Of zoudt gij, lezer, U kunnen voorstellen, dat U als agent der Nillmij, thans bij een candidaat zoudt aankloppen voor een „voorloopige intekening”, zonder een tariefblaadje, en zonder dat U hem ook maar bij benadering de premie zou kunnen opgeven?

Toch gebeurde dat! Den 15en October 1859 richtte de Heer Wiggers van Kerchem zich bij open schrijven tot de ingezetenen van Ned.-Indië en weldra bleek uit de talrijke inkomende voorloopige intekeningen, dat de op te richten Maatschappij „in een bestaande behoefte zou voorzien”.

Reeds in 1830 hadden verschillende particuliere ingezetenen verzocht, te mogen bijdragen aan het Burgerlijk Weduwen- en Weezenfonds; particuliere levensverzekeringen waren in Indië niet bekend, en ook anderen dan ambtenaren hadden een gezin, waarvoor zij wilden zorgen.

In 1833 en in 1848 had een ander gepoogd een particulier Weduwenfonds, zoowel voor amtenaren en officieren, als voor bijzondere personen te stichten, doch ook deze pogingen waren mislukt.

Kunt gij het U voorstellen, lezer — zoo juist maakte U iemand een offerte, en hij maakte van die gelegenheid natuurlijk dankbaar gebruik om de toekomst van zijn vrouw en kinderen veilig te stellen — dat men in die dagen geen gelegenheid kon vinden, daarvoor te zorgen?

DE TOTSTANDBRENGING.

De oprichtingsdatum was 31 December 1859, wel een ongeschikte dag, want ook toen hadden zakenmensen het op Oudejaarsdag natuurlijk druk, en zeer stellig heeft men zich niet voldoende gerealiseerd, dat men daarmee ook allerlei gedenkdagen in de war stuurde.

Maar men wilde met Januari 1860 beginnen en dus werd op den laatsten dag van 1859 ten kantore van den notaris W. H. Herklots de oprichtingsacte verleden van dit „fonds, dat als het ware is een groot gezin, Indische burgers onderling en geen geldspeculatie”, zooals de ontwerper zich uitdrukte.

Oorspronkelijk heette de Maatschappij: de „Nederlandsch-Indische Levensverzekering- en Lijfrente-Maatschappij, tevens strekkende tot verhoogd Pensioenfonds voor Ambtenaren en Militairen der Land- en Zeemacht, hunne Weduwen en Weezen”.

De verkorte naam NILLMIJ is eerst van veel lateren datum. Handig uit een propagandistisch oogpunt was deze ellenlange naam allerminst. Oef, stel je voor, dat je tegenwoordig de Nillmij opbelt, en dan moet vragen: „Ben ik verbonden met de N.I.L.L.M.t.s.t.v.Pf.v.A.e.M.d.L.en Z.h.W.e.W.?”

Neen, dan is „Nillmij” heel wat korter en bruikbaar-der!

Maar de Heeren van vroeger achtten de noodzakelijkheid van propaganda in den zin van thans, absoluut onnoodig.

DE EERSTE SCHREDEN.

Niet waar, er was behoefte aan een levensverzekering-maatschappij, alle gezaghebbende personen waren er van overtuigd, dat de nieuwe zaak — om eens een

journalistieke gemeenplaats te bezigen — „in een algemeen erkende behoefte zou voorzien”, welnu — zoo'n instelling was er nu! Deze had dus slechts hare deuren te openen en het zou verzekeringen toestroomen.

Bovendien, directeur en commissarissen waren zóó enthousiast voor het verzorgen van het gezin, dat zij bij anderen eenzelfde mentaliteit onderstelden en zich zoo diep teleurgesteld voelden en geschokt in hun geloof en vertrouwen in hun medemenschen, dat zij in hunne publicaties vaak uiting aan die teleurstelling gaven. Zoo iets

van: vroeger kon men zich niet verzekeren, nu hebben wij een maatschappij opgericht en nu laat gij Uw weduwen liever onverzorgd achter! De praktijk bleek dus anders dan de theorie, doch ook na jaren konden de enthousiaste oprichters maar niet gelooven, dat er propaganda zou moeten worden gemaakt onder de bevolking van Insulinde, teneinde verzekeringen te verkrijgen. Neen, men hield vast aan de eigen verwachting en meende alleen, dat aan het bestaan der Maatschappij blijkbaar meer ruchtbaarheid diende te worden gegeven . . . dan zou het aantal nieuwe contracten wel stijgen!

STEUN DER PERS.

Toch bleef de belangstelling uit den aard der zaak niet tot enkele personen beperkt. Wie de couranten van dien tijd doorbladert, zal zien, dat men zich in breeden

kring voor het streven van den oprichter interesseerde. De bladen zelve hebben den heer Wiggers van Kerchem belangrijken steun verleend, door het beschikbaar stellen hunner kolommen voor toelichtingen van zijn hand en later door de instelling van een Nillmij-Varia Rubriek, waarin — evenals tegenwoordig in de Haag-sche Post — levensverzekeringstechnische vragen van het publiek werden beantwoord.

NOG GEEN BUITENDIENST.

Van een Buitendienst — een leger van Inspecteurs en Agenten, zooals een modern levensverzekeringsbedrijf dat thans kent — was dus geen sprake. Hierbij dient men echter te bedenken, dat men ten tijde van de oprichting der Maatschappij nog geen andere vervoermiddelen kende dan paard en wagen. Dat was in die tijden niet goedkoop. Het postpaardentarief in die dagen luidde: Batavia — Soemedang: f 259.—, Batavia — Japara: f 635.62⁵ en Batavia — Soerabaia: f 831.87⁵.

Onze grootvaders rekenden secuur! Welke inspecteur zou met deze hoge vervoerskosten een rendabele productie kunnen maken? Tram- en spoorwegen waren er nog niet. Voor den eersten spoorweg (Semarang — Vorstenlanden) werd pas in 1862 concessie verleend. Pas veel later zou men het in andere richting zoeken. Eerst in den loop van het jaar 1897 stelde men een reizenden Inspecteur aan, die daarmee de eerste was van een corps, dat zou uitgroeien tot een buitendienst-organisatie, welke thans in Indië en Holland tezamen ruim 100 leden telt.

NAAMSWIJZIGING.

En uit die latere jaren dateert ook de wenschelijkheid een handiger naam te scheppen dan de lange officieele

benaming en via „de Nederlandsch-Indische” kwam men tot Nillmij (zijnde de beginletters van Nederlandsch-Indische Levensverzekering- en Lijfrente-Maatschappij). Deze naam verkreeg een dusdanig burgerrecht, dat hij bij de jongste statutenwijziging tot „de” naam werd gepromoveerd zoodat onze maatschappij thans heet: „N.V. Levensverzekering-Maatschappij Nillmij van 1859”.

Maar wij dwalen al te zeer naar het heden af. Op 31 December 1859 dan werd de Nillmij (wij gebruiken gemakshalve deze afkorting maar) „tot stand gebracht”, zooals de statuten dat omschrijven. Een groot aantal aandeelhouders werd in de oprichtingsacte genoemd en daaronder veel bekende Oud-Indisch gasten.

De notarisklerk — Lieve Willem Nicolaas — zal heel wat te stellen gehad hebben met de nauwkeurige opname van al die namen en voornamen. Maar de acte werd „zonder renvooi, doorhaling of apostil” verleden ten overstaan van notaris W. H. Herklots.

DE EERSTE POLISSEN.

De eerste dag begon met 23 aanvragen. Polissen konden toen nog niet worden afgegeven, omdat men niet wist met hoeveel dergelijke stukken gezegeld dienden te worden. Maar dat kwam later natuurlijk in orde. Betaling der premiën werd al heel gemakkelijk gemaakt: maandelijks kon men in 's Landskas de premie storten, terwijl ook de militaire administratie daadwerkelijk meehielp om de betaling door Contribuanten gemakkelijk te maken. Ja, de ontvangers van 's Lands kas en de militaire kwartiermeesters traden zelfs op als agenten der nieuwe Maatschappij. Premiekwitanties werden **niet** afgegeven. Verantwoording

van ontvangen contributies geschiedde onder het polisnummer middels een mededeeling in het Bataviasch Handelsblad en in de Java Bode. Dat zou thans een heele editie van laatstgenoemd blad vullen.

GEMOEDELIJK INDIË.

De Indische gemoedelijkheid ging al heel ver. Maar ook op ander terrein demonstreerde deze zich. Hoe denkt U b.v. over de volgende annonce, die kort na de oprichting in de bladen verscheen?

„LOGARITHMEN

„Diegenen, welke eenige vrije uren genegen zijn
„te besteden tot uitrekenen van **F o r m u l e s**,
„waarvoor alleen vereischt wordt een vaardige
„maar vooral **n a u w k e u r i g e** toepassing van
„**Logarithmen**, worden vriendelijk verzocht
„kennis te geven aan de **Nederlandsch-**
„**Indische Levensverzekering-**
„**en Lijfrente-Maatschappij**”.

KRACHT DOOR OPENBAARHEID.

Een merkwaardige kijk op het karakter van den oprichter geeft onderstaand stukje uit één van zijn privé-brieven. Op 31 Maart 1860 schrijft de heer Wiggers van Kerchem o.a.:

„Ik weet, ik neem een groote zedelijke verant-
„woordelijkheid op mij, maar ik geloof als eerlijk
„man de zaak solide basis heeft, heb zelf er
„voor f100/m ruim aandeelen in genomen, maar
„wat schurken of ezels **na** mij zullen doen, dat
„weet alleen Toean Allah! Openbaarheid, goed
„bestuur, ziet daar alles, en ik geloof het hier

„in Indië evenmin onmogelijk iets blijvend te
„stichten als in Holland en juist de vele mutaties
„brenge telkens nieuwe potkijkers in de zaak, die
„geen feilen van voorgangers zullen verbergen.”

Openbaarheid! Hoe hebben alle opvolgers van den Heer Wiggers van Kerchem zich aan dat axioma gehouden!

Ons Nillmij-wapen vertoont een gouden zon op een blauw veld en daaronder een rood kasteel op zilveren achtergrond. Dit is de heraldische uitbeelding van onze zinspreuk: „Kracht door Openbaarheid”.

Immers de krachtige middeleeuwsche burch staat in het volle licht der openbaarheid.

Spotters hebben wel eens gezegd, dat het kasteel de hypotheek-portefeuille voorstelde en de gouden zon daarboven noemden zij dan de Indische koperen . . . zon!

Zoo'n lijfspreuk is wel waardig, tenminste wanneer zij oud is en zoo bijna vanzelf ontstaan en wanneer men haar in eere gehouden heeft. En inderdaad, er is wel zelden een maatschappij geweest, die reeds van den aanvang af de openbaarheid zoover dreef als de Nillmij.

STAATSTOEZICHT.

Toen de heer Wiggers van Kerchem de plannen voor de door hem op te richten maatschappij bewerkte, heeft bij hem reeds dadelijk de gedachte aan **Staats-**
t o e z i c h t voorgezeten.

Bij de oprichting der Nillmij, luidde artikel 7 harer statuten als volgt:

„Het Gouvernement zal worden uitgenoodigd
 „een gedelegeerde aan te stellen, om de belangen
 „van het Algemeen bij de Vennootschap te
 „vertegenwoordigen.
 „Deze Gedelegeerde heeft het regt alle algemeene
 „vergaderingen bij te wonen en wordt in staat
 „gesteld het Gouvernement in te lichten omtrent
 „den gang van zaken en alles, waarin de
 „Regeering het algemeen belang bevorderlijk
 „kan zijn'.

GOVERNEMENTSGEDELEGEERDE.

De functie van Gouvernementsgedelegeerde werd van 1860/70 vervuld door den Heer T. Ament, die werd opgevolgd door den Heer F. J. P. Storm van 's Gravesande (1870/75). Beiden waren tevens Gouvernementsgedelegeerden bij de Javasche Bank. Merkwaardig genoeg is aan dit toezicht — zeer tegen den zin der Nillmij — door het Gouvernement zelf een eind gemaakt. In een Gouvernementsbesluit van 1876 (na het overlijden van den heer Storm van 's Gravesande) heet het:

„dat voor de Regeering geen noodzakelijkheid
 „noch wenschelijkheid bestaat om zich in de
 „zaken der Nederlandsch-Indische Levens-
 „verzekering- en Lijfrente-Maatschappij te
 „Batavia in ruimer mate te mengen, dan in die
 „van andere particuliere geldinstituten en
 „daarom geen termen werden gevonden om
 „opnieuw eenen gedelegeerde aan te stellen.'

Wel een wonderlijke gang van zaken: de Regeering, die verder toezicht weigert en de maatschappij, die daarin slechts noode berust!

Tevens wel een bewijs, dat de zinspreuk der maatschappij „Kracht door Openbaarheid”, die ten tijde van de oprichting luidde: „Kracht door Wijsheid en Openbaarheid” geen ijdel woord was, zooals het ook in den loop van 75 jaren steeds is gebleven.

Men weet hoe zeer in later tijden de materie Staats-toezicht allerwegen de aandacht heeft gehad en hoe tenslotte in 1921 in Holland de „Noodwet” ontstond, later gevolgd door „de wet op het Levensverzekering-bedrijf van 1922”, waaruit de zgn. Verzekeringskamer is ontstaan, onder wier toezicht sedertdien het geheele bedrijf der Nillmij valt. Hoe vleidend het voor ons is, dat de heer L. H. van 't Sant, oud-directeur der Nillmij, van den beginne af aan de functie van Voorzitter der Verzekeringskamer vervult, behoeft wel geen betoog: Ons voorzichtig financieel beheer en de groote openbaarheid, die wij aan onze bedrijfsuitkomsten geven, zijn in den loop der jaren ons beste propagandamiddel gebleken.

SPECIALE COMMISSIE.

Een andere uiting van het principe: Kracht door Openbaarheid, vinden wij in de zoogenaamde „Speciale Commissie”. Zagen wij dat de heer Wiggers van Kerchem reeds bij den eersten opzet een regeling schiep voor staats-toezicht, artikel 17 van de Statuten onzer jong opgerichte maatschappij luidde o.m.:

„Telkens na verloop van vijf jaren worden door „een speciale commissie, waarin en geneeskun- „dige statistiek en wiskundige en financieele „kennis vertegenwoordigd zijn, alle uitstaande „risico's getaxeerd, om te dienen tot grondslag

„voor de alsdan op te maken balans en vijfjarige
„winst- en verliesrekening, welk een en ander
„op de wijze als boven vermeld wordt gearres-
„teerd.”

Tot op den huidigen dag is het instituut der „Speciale
Commissie” gehandhaafd.

De eerste commissie, welke ultimo 1864 werd benoemd,
bestond uit de heeren: Mr. N. P. van den Berg, den
lateren President der Javasche Bank en nog later
President der Nederlandsche Bank, Dr. J. A. C.
Oudemans, oud buitengewoon Hoogleraar in de wis-
en natuurkunde, Hoofdingenieur voor den geographi-
schen dienst in Ned.-Indië, en den heer W. M. Smit,
Dirigeerend Officier van Gezondheid der K.N.M.

De laatste commissie ultimo 1929 werd gevormd door
de heeren P. Lagaay, President der Factorij en
A. C. Rijlaarsdam, Directeur der Postspaarbank,
terwijl voor 1935 daarin zitting zullen nemen de heeren:
J. Berendsen, Directeur der N. I. Escompto Mij, en
B. C. A. Grotjohann, Directeur der Postspaarbank.

DE GROEI VAN DEN BUITENDIENST.

Wij hadden hiervoor reeds gelegenheid te wijzen op
het feit, dat de organisatie van den Buitendienst eerst
dateert van na 1897, toen de eerste reizend-agent
werd aangesteld.

Thans vindt men op de 6e en 7e pagina van onzen beken-
den Nillmij-zakalmanak voor het jaar 1935 een opgave
van Inspecteurs en Adjunct-Inspecteurs in Indië alleen,
welke lijst bijna 50 namen bevat. En onder die namen
komen er voor van alle landaarden, Europeanen,
Chineezen en Inheemschen, waaruit blijkt dat onze
echte Indische instelling ook inderdaad haar zoo nuttig
bedrijf onder alle bevolkingsgroepen uitoefent.

NILLMIJ'S ZAKALMANAK.

Nu wij het toch over ons zakalmanakje hebben, weet gij lezer, dat de almanakjes, die wij geregeld aan verzekerden verstrekken en die voor dezen practisch onmisbaar zijn, reeds van de oprichting der Maatschappij dateeren? In ons archief vonden wij als oudste exemplaar een vestzak-almanak voor het jaar 1862, tweede jaargang en van het jaar 1862 was de 2 met inkt over een 1 getrokken. De drukker, W. Bruining, had dus blijkbaar op den omslag het jaartal 1861 laten staan en alleen „Eerste" Jaargang in „Tweede" veranderd. Het is verleidelijk om in die oude schrifturen te grasduinen; allerlei nuttige gegevens vindt men daarin: van Soerabaia naar Bawean en Bandjermasin sloot de post den 27sten van iedere maand; de Bataviasche Schutterij exerceerde op Dinsdagen van April tot September.

In het jaar 1866 bedroeg de passage per landmail per Messagerie Imp. (agenten J. Cezard & Co) van Singapore naar Marseille, exclusief de reis door Egypte:

1e klasse,	
Eene hut alleen	f 2.283.—
en voor Batavia —	
Singapore	„ 140.—

Totaal f 2.423.—

Wie meent thans nog dat vliegen duur is?

Geld heeft
Vleugels /

OUDE TARIEVEN.

Maar ook waren de tarieven voor levensverzekering in den ouden tijd niet laag te noemen. Zoo vinden wij dat een 30-jarige per f 1.000.— kapitaal bij overlijden, f 3.65 per maand levenslang betaalde, voor een 40-jarige kostte dit f 4.51 per f 1.000.—.

T h a n s zijn die premies resp f. 2.40 en f 3.54 en dit groote verschil is natuurlijk een rechtstreeksch gevolg van de zoozeer verminderde sterfte in de afgelopen 75 jaren. Het omgekeerde moet zich natuurlijk bij lijfrenten voordoen.

En inderdaad blijkt dat in de zestiger jaren de lijfrente op 50 jaar 9.65% gaf, terwijl indien een 50-jarige man thans een lijfrente koopt, hij slechts 6.68% van zijn geld maakt.

Wij hebben hier slechts enkele grepen gedaan in de tarieven; het is te begrijpen, dat er ook op dat gebied heel wat veranderd is in 75 jaar.

Naarmate de sterfte verbeterde, de menschen langer leefden, werden lijfrenten duurder en levensverzekeringen goedkoper. Doch deze algemeene richting wordt gekruist door een anderen invloed, n.l. dien der onkosten. En zoo zien wij dan, dat de levensverzekeringen eerst vrij duur waren. Deze relatief hoge premies waren echter bij voorkeur gekozen, omdat er alleen verzekeringen met aandeel in de winst gesloten werden en het leeuwendeel der winst toch weer aan verzekerden toeviel. Safety first, redeneerden de oude bestuurders.

Geleidelijk aan werden de premies verlaagd, totdat na 1910 de andere invloed, die der onkosten, zich deed gelden. Vandaar dan ook, dat de nieuwe tarieven voor levensverzekering, waartoe de Nillmij in 1913 besloot,

op verschillende leeftijden en bij sommige duren voor het eerst weer eenige verhooging vertoonden. Deze verhooging werd door een tweede gevolgd in 1920, doch daarna konden de tarieven geleidelijk weer lager gesteld worden.

Het zal van belang zijn, na te gaan of een derde factor, n.l. die der dalende rente, een tegenovergestelden invloed hierop zal hebben. Het is wel merkwaardig, dat men juist in deze dagen weder van stijgende lijfrente-premiën hoort, omdat de rente-factor bij lijfrente een nog grooteren invloed heeft dan op levensverzekeringen.

INDIË EN HOLLAND.

Om thans nog even naar den Ouden Tijd terug te keeren, de Maatschappij begon in 1859 in een kamer, gehuurd van de firma Tiedeman & van Kerchem; thans heeft zij eigen kantoorgebouwen te Batavia, Bandoeng, Semarang, Djocja, Soerabaia, Medan, Den Haag (2) en Amsterdam.

Was aanvankelijk Indië practisch het eenige bedrijfsgebied en moedigde men het werkend door het Nederland-kantoor weinig aan, in de latere jaren heeft men gemeend, dat de Nillmij nu eenmaal in Nederland toch een kantoor moet hebben voor verlofgangers en gepensioneerden, voor uitbetaling van studiebeurzen en lijfrenten, van kapitalen bij overlijden en bij leven, en dat dit kantoor beter rendabel gemaakt kon worden, wanneer het ook nieuwe verzekeringen afsloot.

Aanvankelijk beperkte dat kantoor zich daarbij tot aspirant-Indiërs, maar er was eigenlijk geen enkele reden, waarom men niet tegelijkertijd zijn clienten zou zoeken onder degenen, die in Holland bleven wonen.

En zoo is het Nederlandsche bedrijf langzamerhand wel zeer belangrijk geworden; in het laatste jaar kwam 50% der nieuwe zaken uit Indië en de andere 50% uit Nederland, hetgeen natuurlijk ook een gevolg is van de depressie op velerlei gebied in deze streken.

Maar aan den anderen kant, is het niet een verblijdend verschijnsel, dat een Indische Maatschappij zooveel zaken in Holland kan doen?

Behalve de hierboven genoemde eigen kantoren, zijn wij door eigen personeel vertegenwoordigd in Alkmaar, Amersfoort, Apeldoorn, Breda, Den Bosch, Den Helder, Enschede, Franeker, Ginneken, Groningen, Haarlem, Hilversum, Meppel, Middelburg, Oegstgeest, Oosterbeek, Rotterdam, Schiedam, Utrecht, Zuidhoorn, Zutphen en Zwolle.

Zoo groeide ook de verzekeringsportefeuille der maatschappij, sedert de inschrijving van verzekering no. 1 ad f 10.000.— op 1 Januari 1860, uit tot eene van f 150.000.000.—.

VIJF-EN-ZEVENTIG JAREN.

Hoewel vijf en zeventig jaren op zich zelf beschouwd een lang tijdvak is, komt men er echter toch anders tegenover te staan, als men zoo'n tijdvak bekijkt in verband met het bedrijf der levensverzekering, dat zich immers juist ten doel stelt contracten aan te gaan, waarvan de afwikkeling meestal een menschenleef tijd ver in het verschiet ligt.

Wij schrijven morgen reeds 1935 en ongetwijfeld loopen er in onze portefeuille dus thans reeds contracten, die eerst in de volgende eeuw, dus na het jaar 2000, zullen expireeren. Stellen wij daarnaast, dat de oudste

statistiekkaarten der Maatschappij betrekking hebben op verzekerden, geboren in 1700 en zooveel, dan zult U zich vermoedelijk wel kunnen voorstellen, dat wij — ook al met het oog op de tegenwoordige tijdsomstandigheden — er niet voor voelen het 75-jarig jubileum met veel vertoon en luister te vieren. De eigenlijke feestviering meenen wij dus te moeten uitstellen tot het eerste eeuwfeest kan en mag worden gevierd. En wij zijn er van overtuigd, dat een instelling als de onze, die met en door haar bekende zinspreuk „Kracht door Openbaarheid”, waaraan zij zich sedert hare oprichting heeft gehouden, groot en sterk is geworden, met vertrouwen dit komende eeuwfeest tegemoet kan zien.

JAARWISSELING.

Wij maken van deze gelegenheid tenslotte nog gaarne gebruik al onze medewerkers zoowel in privé als in zaken voor het Nieuwe Jaar alles goeds toe te wenschen.

Batavia, 31 December 1934.

De Directie der

N. V. Levensverzekering -Maatschappij

NILLMIJ van 1859

DE

LEVENDEN ROEP IK

DE DOODEN BEKLAAG IK

SCHILLER

NILLMIJ

VAN 1859

1859

NILLMIJ

1934